

ALFONSO MÉNDIZ

Jesucristo en el cine

Por MONTSERRAT CLAVERAS

Alfonso Méndiz és professor de comunicació audiovisual i publicitat a la Universitat de Màlaga. És un gran entès, per tant, en temes que tenen a veure amb el mitjà audiovisual en el sentit més ampli. El cinema és un art audiovisual del qual Méndiz en sap i molt. Ha escrit força llibres sobre el setè art i molts articles publicats en revistes especialitzades.

Aquest darrer llibre, per ara, d'Alfonso Méndiz vol ser i per això l'escriu una resposta a ell mateix, alhora que a tots els lectors que ho vulguin saber quina imatge de Jesucrist ens ha transmès el cinema.

Comença amb un primer capítol, una introducció o posada en situació de com el cinema influeix en la societat ja des dels començaments, de les seves primeres passes i fins el dia d'avui. Aquest tema de la influència del cinema en l'espectador i sobretot o especialment en el públic adolescent i jove és un dels que a Méndiz l'interessen més i del que n'és un gran coneixedor. En aquest primer capítol també hi reconeixem, d'una banda la seva fe, perquè en parla obertament i d'altra banda, ens mostra com la transcendència és present en el cinema. Tira una llança a favor de realitzar un cinema que transmeti històries de persones que tenen missatges positius per explicar.

La resta de capítols, sis més, assoleixen ja de ple l'objectiu de l'autor. Així en el segon capítol fa un recorregut històric i filmogràfic de les millors i més conegudes cintes cinematogràfiques cristològiques tot explicant, d'algunes d'elles, curiositats i sobretot analitzant la imatge que el film dona de Jesucrist. Fa èmfasi en que la figura de Jesucrist ha estat present des del començament del cinema i fins el dia d'avui. Els tres aspectes conclusius més importants als que arriba, en aquest punt són: a) els films de Jesucrist són sempre una aposta personal del director; b) per l'actor que fa de Jesús és sovint el "paper de la seva vida"; i c) són relats que no deixen indiferent al públic.

Els capítols tres al set són una anàlisi detallada de quatre films, a saber: *La Historia más grande jamás contada* (1965) de George Stevens; *Jesús de Nazaret* (1977) de Franco Zeffirelli; *El hombre que hacia milagros* (2000) de Stanislav Sokolov i Derek Hayes; i *La Pasión de Cristo* (2004) de Mel Gibson (aquesta ocupa dos capítols). En tots aquests capítols l'autor gallardeja d'un bast coneixement no només del cinema sinó del que es mou i com en l'interior d'un rodatge. Méndiz és un gran coneixedor del cinema dins del cinema podríem dir. Ha escrit dos llibres que es titulen *Cómo se hicieron las grandes películas* (el 2005 i el 2007). En aquest capítol de *Jesucristo en el cine* Méndiz explica, entre altres coses, l'origen del film, l'elaboració de la historia i dels personatges, la posada en escena i rodatge, l'aportació que el cinema fa al guió (que són els Evangelis) i la significació teològica i imatge de Jesús.

L'autor és també un gran pedagog. L'estructura del seu llibre, en capítols i subcapítols, en dona fe i facilita, així, la lectura.

En definitiva, *Jesucristo en el cine* té l'amenitat i la màgia pròpia d'un llibre de cinema; la profunditat que aporta el personatge principal del llibre, Jesús de Natzaret, i la rigorositat d'una anàlisi ben acurada i crítica.

Méndiz dona les gràcies a tots els que l'han ajudat a que aquest llibre sortís a la llum i joestic agràida a l'autor per tenir la bona idea d'escriure'l. És una obra molt ben editada, amb un cinematogràfic pròleg de Jerónimo José Martín (President del Círculo de Escritores Cinematográficos), amb fotografies que permeten al lector no tant descansar d'un text que no és feixuc sinó recolzar, amb imatges (hem de tenir en compte que el que tenim a les mans és un llibre de cinema) la paraula escrita.

Madrid: Rialp, 2009, 218 pp. Col. Libros de cine RIALP